

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Václava Štencla, MA, v právní věci

žalobce: **RBP, zdravotní pojišťovna**
sídlem Michálkovická 967/108, Ostrava
zastoupen Mgr. Radovanem Kubáčem, advokátem
sídlem Olivova 2096/4, Praha 1

proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem Kpt. Jaroše 7, Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 25. 10. 2023, č. j. ÚOHS-41574/2023/163,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 8. 2023, č. j. ÚOHS-30610/2023/510, žalobce shledal vinným ze spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, (dále jen „ZZVZ“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že nedodržel pravidlo pro zadávání veřejných zakázek stanovené v § 2 odst. 3 ZZVZ, neboť podlimitní veřejnou zakázku na poskytnutí právních služeb, jejímž předmětem je plnění vyplývající ze smlouvy uzavřené dne 19. 12. 2018 zadal bez provedení zadávacího řízení nebo jiného možného postupu předvídaného v § 2 odst. 3 citovaného zákona, přičemž tím mohl ovlivnit výběr dodavatele. Za tento přestupek žalovaný uložil žalobci podle § 268 odst. 2 písm. a) ZZVZ pokutu ve výši 10 000 Kč.
2. Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí mj. uvedl že výjimky z povinnosti postupovat v zadávacím řízení je nutné vždy vykládat restriktivně, což platí i o výjimce podle § 29 písm. k) ZZVZ. Výjimky dle § 29 písm. k) bod 1. a 2. ZZVZ jsou navázány na situaci, kdy soudní (nebo jiné) řízení již existuje nebo s vysokou pravděpodobností nastane. Jde tedy o spory vyznačující se nějakou specifickou intenzitou, a nikoliv jakékoliv spory založené na odlišném právním názoru protistran. Žalovaný přitom u dvou konkrétních služeb provedených vybraným dodavatelem shledal, že pod danou výjimku nespadají.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce rozkladem, který předseda žalovaného podle § 152 odst. 6 písm. b) a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Žaloba

4. Žalobce namítá, že správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav a nesprávně jej právně posoudily. V důsledku toho jsou jejich závěry o neuplatnění výjimky dle § 29 písm. k) bodu 1 ZZVZ v příkrém rozporu se ZZVZ a se zásadou materiální pravdy dle § 3 správního řádu. Žalobce totiž v průběhu správního řízení předložil celou řadu argumentů a důkazů, které nade vše pochybnost prokazují existenci bezprostřední hrozby sporného řízení, která ho opravňovala využít zmíněné výjimky z povinnosti postupu dle ZZVZ. V průběhu správního řízení se navíc uvedená hrozba soudního sporu zhmotnila, neboť mnohé posuzované případy skončily před soudy v civilním řízení, což žalobce rovněž doložil.
5. Po předložení předmětných důkazů proto mělo být správní řízení zastaveno. Správní orgány ovšem tyto skutečnosti a důkazy ignorovaly a svá rozhodnutí postavily na tom, že je nerozhodné, jestli hrozba sporného řízení opravdu existovala a jak se dále vyvíjela, protože podle jejich názoru neměl žalobce v dané době ještě předpokládat, že k právnímu sporu dojde, přestože k němu následně skutečně došlo. Tímto zcela neakceptovatelným právním názorem správní orgány vlastně tvrdí, že žalobcův odhad situace byl příliš dobrý na to, aby si zasloužil právní ochranu, protože ZZVZ takto kvalitní úsudek zadavatelů nepředpokládá. Takový postup je v rozporu nejen se zásadou materiální pravdy, ale i se zásadou legitimního očekávání, spravedlností a právem na spravedlivý proces. Navíc tím, že namísto okamžitého zastavení správního řízení bylo správní řízení proti žalobci naprosto zbytečně vedeno dále a v jeho závěru byla žalobci uložena bagatelní pokuta, byl postup správního orgánu také v rozporu se zásadou procesní ekonomie.

6. Správní orgány dále zcela nesprávně posoudily zjištěné skutečnosti i tím, že odmítly rozlišovat mezi jednotlivými druhy právních služeb a všechny právní služby napříč právními odvětvími podřadily pod služby pravidelné povahy. Žalovaný nebyl oprávněn posuzované právní služby bez dalšího přičíst k ostatním právním službám nakoupeným žalobcem během 12 měsíců. Posuzované právní služby nakoupené žalobcem za 12 měsíců (posuzované samostatně od ostatních právních služeb nakoupených žalobcem v daném období) s jistotou a s velkým odstupem nepřekročily hranici veřejné zakázky malého rozsahu.
7. Správní orgány se navíc dopustily celé řady procesních pochybení. Žalovaný získával důkazy nad rámec běžného prověřování podnětu a žalobci tak neumožnil dostatečnou procesní obranu.
8. Žalobce proto navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku setrval žalobce po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí. Žalobní námitky odpovídají námitkám rozkladovým a žalobní tvrzení již tedy byla vypořádána v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný se též ve stručnosti k jednotlivým žalobním námitkám vyjadřuje.
10. Žalovaný zdůrazňuje, že pro použití výjimky ze zadávací povinnosti dle § 29 písm. k) ZZVZ je klíčové, aby v době poptávání právních služeb existovala vysoká pravděpodobnost zahájení řízení. Taková pravděpodobnost musí být posuzována ke konkrétnímu okamžiku, a nikoli zpětně podle pozdějšího vývoje událostí. Výklad umožňující dovozovat vysokou pravděpodobnost zahájení řízení zpětně by podle žalovaného vedl k absurdním důsledkům a popíral by smysl zákonné úpravy.
11. Žalobcem předložené důkazy nejsou způsobilé prokázat splnění podmínek pro aplikování výjimky, neboť se vztahují k pozdějším okolnostem a nikoli k době rozhodné pro posouzení naplnění vysoké pravděpodobnosti zahájení řízení. Samotné poskytování právních služeb, byť odborných a kvalifikovaných, ještě nezakládá splnění podmínky existence vysoké pravděpodobnosti řízení. V posuzované věci nebyly právní služby objednány jako reakce na konkrétní hrozbu zahájení řízení.
12. Pokud žalobce poptával fakticky generální právní služby, nemůže být překvapen, že jako služby stejného druhu jsou počítány veškeré právní služby. Je lhostejné, že žalobce byl potrestán pouze za poptání dvou konkrétních právních služeb. Při stanovení předpokládané hodnoty za generální právní služby musel počítat s veškerými právními službami, které nebylo možné podřadit pod některou z výjimek podle zákona. Ke korekci stanovení předpokládané hodnoty v napadeném rozhodnutí potom došlo v rámci procesně přípustného postupu, který respektoval zásadu procesní ekonomie a nezpůsobil újmu žádnému z účastníků. Předseda žalovaného tento postup v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil.
13. Žalovaný tedy se žalobou nesouhlasí a navrhuje ji jako nedůvodnou zamítnout. Na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

14. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
15. Žaloba není důvodná.
16. Předně je třeba uvést, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případě shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění. Povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že soud je povinen reagovat na každou dílčí námitku a tu obsáhle vyvrátit, jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace.
17. Stěžejní otázkou v posuzované věci je, zda byly splněny zákonné podmínky pro použití výjimky z povinnosti zadat veřejnou zakázku v zadávacím řízení podle § 29 písm. k) ZZVZ, konkrétně tedy, zda existovala vysoká pravděpodobnost zahájení sporného řízení, která by žalobce opravňovala k zadání veřejné zakázky mimo zadávací řízení.
18. Podle § 29 písm. k) bodu 1. ZZVZ zadavatel není povinen zadat veřejnou zakázku v zadávacím řízení, jde-li o právní služby, které poskytuje advokát v rámci zastupování klienta v soudním, rozhodčím, smírčím nebo správním řízení před soudem, tribunálem nebo jiným veřejným orgánem nebo v řízení před mezinárodními orgány pro řešení sporů.
19. Podle § 29 písm. k) bodu 2. ZZVZ není zadavatel povinen zadat veřejnou zakázku v zadávacím řízení, jde-li o právní služby, které poskytuje advokát při přípravě na řízení uvedená v § 29 písm. k) bodu 1. ZZVZ, nebo pokud okolnosti nasvědčují tomu, že dotčená věc se s vysokou pravděpodobností stane předmětem tam uvedeného řízení.
20. Daná problematika byla správními soudy řešena prozatím pouze v jedné věci. Zdejší soud v rozsudku ze dne 19. 8. 2020, č. j. 62 Af 63/2019 – 88, mj. uvedl, že „v nyní posuzované věci žalobce vyjma obecných tvrzení nedoložil, že by v souvislosti s převzetím krematoria a veřejného pohřebiště do správy žalobce došlo k nějakému soukromoprávnímu sporu, a že žalobce ani nedoložil, že by právní poradenství skutečně spočívalo v reálné přípravě na konkrétní jistě bezprostředně vznikající soudní spor. Dát žalobci za pravdu by znamenalo přiklonit se k takové interpretaci § 29 písm. k) ZZVZ, podle níž vlastně každý právní problém může („teoreticky“) vyústit v soudní nebo jiný obdobný spor; takový náhled na výjimku podle § 29 písm. k) ZZVZ pokládá zdejší soud za nepřijatelný. Neplyne-li z ničeho, že by jakýkoli úkon v rámci právního poradenství v nyní posuzované věci byl veden v rámci běžícího či jistě bezprostředně vznikajícího soudního či jiného obdobného sporu, výjimka podle § 29 písm. k) ZZVZ aplikovatelná nebyla; jednoznačně nešlo o právní servis litigačního charakteru.“
21. Nejvyšší správní soud pak v navazujícím rozsudku (tamní žalobce podal kasační stížnost) ze dne 19. 5. 2021, č. j. 7 As 278/2020 – 38, uvedl, že „uvedené pravidlo představuje výjimku z obecné povinnosti provést zadávací řízení, je proto nutno jej vykládat spíše restriktivně. Ze samotné smlouvy č. 4/17/0077 či z tvrzení stěžovatele přitom ani dle názoru kasačního soudu neplyne, že by právní poradenství provedené na základě dané smlouvy skutečně spočívalo v reálné přípravě na konkrétní jistě bezprostředně vznikající soudní spor. Optikou stěžovatelova výkladu by každá právní služba mohla teoreticky vyústit v řízení uvedené v § 29 písm. k) bodu 1. ZZVZ. Takto však zákon vykládat nelze.“

22. Není pochyb o tom, že poskytování právních služeb je zejména ve sporných případech postaveno na důvěře mezi zadavatelem (klientem) a dodavatelem (advokátem), kterou není možné hodnotit na základě objektivních kritérií. U naléhavých případů je navíc zcela nezbytné, aby zadavatel co nejrychleji reagoval na vzniklou potřebu právního zastoupení, což mu formalizovaný postup podle ZZVZ neumožňuje.
23. Na druhou stranu je však u uvedené výjimky nutné trvat na pravděpodobnosti velmi vysoké. V opačném případě, tedy při extenzivním výkladu, by bylo možné na základě předmětné výjimky neaplikovat ZZVZ na velmi široký okruh veřejných zakázek na právní služby. Účel, který je právní úpravou sledován, by tak nebyl naplněn.
24. Mezi žalobcem a žalovaným panuje spor o splnění podmínek pro aplikaci výjimky v případě dvou konkrétních žalobci poskytnutých právních služeb. Strany je od počátku řízení označují jako „právní služby HR“ a „právní služby ČEZ“. Žalobce přitom v daném ohledu vymezil několik dílčích námitek.
25. Zdejší soud však žádnou z nich neshledal důvodnou.
26. V první řadě zdejší soud nesouhlasí s tím, že se žalovaný nedostatečně zabýval pojmem „s vysokou pravděpodobností“.
27. Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí mj. uvedl, že *„stejným způsobem se pak dle Úřadu musí vykládat i ustanovení věty druhé, kdy „okolnosti nasvědčují tomu, že se věc s vysokou pravděpodobností stane předmětem řízení v bodě 1,“ a to právě v kontextu skutečnosti, že základním účelem vyjmutí těchto právních služeb z povinnosti zadávat v zadávacím řízení podle zákona je právě následné zastupování klienta (tedy zadavatele) advokátem v řízení. Aby se tedy dalo hovořit o právních službách, které se s vysokou pravděpodobností stanou předmětem řízení, musí se jednat o vymezené řízení, které v takovém případě může nastat – zadavatel tedy může na základě této části výjimky poptat pouze takové právní služby, u kterých je konkrétně definovaná hrozba vzniku konkrétního řízení, ve kterém bude zadavatel zastupován advokátem, který činí předchozí kroky podle věty druhé. Tuto část výjimky naopak nelze použít na případy, kdy je hrozba vzniku takového řízení neurčitá, například co se do subjektu či objektu týče, a není tedy dáno potenciální konkrétní řízení, v němž by advokát zadavatele (klienta) zastupoval. Nelze též přehlížet, že zákon dále v rámci věty druhé bodu 2. obsahuje pojem „s vysokou pravděpodobností“. Úřad i v této části odkazuje na důvodovou zprávu k zákonu, která říká, že „(...) je třeba upozornit na skutečnost, že předmětná výjimka nedopadá na běžné zastupování klienta advokátem ve věcech, kde nehrozí vysoká pravděpodobnost shora uvedených sporů (např. zpracování běžných smluv).“ Aby se dalo konstatovat, že se věc stane předmětem řízení s vysokou pravděpodobností, nepostačí pouze samotná pravděpodobnost, že se věc stane předmětem řízení, ale tato míra pravděpodobnosti musí být dle zákonodárce v kvalitě „vysoké“. Pokud by tomu okolnosti případu nenasvědčovaly, nebylo by možné dovodit, že byly splněny takové podmínky pro aplikaci této výjimky. Pokud by Úřad přistoupil na výklad, dle kterého je možné výjimku použít i tehdy, pokud není konkrétně daná hrozba vzniku řízení a žádné okolnosti tomu nenasvědčují, dovedeno ad absurdum by pod tuto výjimku spadalo v podstatě každé právní jednání, jelikož téměř každé právní jednání se může stát předmětem některého z řízení uvedených v § 29 písm. k) bodě 1. zákona. (...) Úřad akcentuje, že důkazní břemeno spočívá na obviněném, který existenci této výjimky musí Úřadu doložit, a to např. předžalobní výzvou, komunikací s protistranou, ze které je jasně patrné, že jedna ze stran hodlá ve věci učinit kroky vedoucí k zahájení konkrétního řízení atp.“*

28. Podle zdejšího soudu se žalovaný daným pojmem zabýval dostatečně a jasně vymezil jeho obsah. Vysvětlil totiž, že vysoká pravděpodobnost musí být konkretizovaná, reálně předvídatelná a prokazatelná k okamžiku rozhodování o zadání zakázky. Žalovaný správně rozlišil mezi pouhým obecným rizikem sporu a konkrétní hrozbou řízení a tyto interpretační závěry aplikoval na skutkový stav. Žalovaný tedy neurčitý právní pojem interpretoval, stanovil kritéria, podle kterých se posuzuje, a aplikoval jej na skutkový stav žalobce. Žalovaný rovněž vymezil, jaké „typy“ důkazů by mohly být relevantní (např. předžalobní výzvy, důkazy o komunikaci s protistranou, procesní úkony).
29. Je sice pravdou, že žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že jde tedy o spory vyznačující se „nějakou specifickou intenzitou“, jak ale z výše uvedené citace vyplývá, nezůstal pouze u daného konstatování, nýbrž podrobně vysvětlil, jak daný pojem chápe. Pokud tedy žalobce z podrobného odůvodnění vytrhl jednu větu a učinil závěr, že taková argumentace žalovaného je zcela neurčitá a nepřípustná, nemůže mu zdejší soud dát za pravdu.
30. Mezi stranami dále panuje spor ohledně hodnocení důkazů, kterými žalobce prokazoval splnění podmínky „vysoké pravděpodobnosti sporu“.
31. Žalobce mj. tvrdí, že předložil 19 důkazů, z nichž vyplývá vysoká intenzita rizika sporu; podmínky pro aplikaci výjimky tak byly splněny. Tvrdí, že žalovaný těmto důkazům nevěnoval pozornost, zcela je ignoroval a nahradil je vlastní spekulativní úvahou o neexistenci hrozby řízení, čímž měl porušit zásadu materiální pravdy, jakož i právo na spravedlivý proces.
32. Z obsahu správního spisu však vyplývá, že se žalovaný s předloženými důkazy vypořádal. Neignoroval je – naopak je vyhodnotil jako nedostačující k prokázání individualizované hrozby. Kvalifikoval je jako obecné indicie, nikoliv jako důkazy o konkrétním sporu v právním smyslu. Závěr o nenaplnění podmínek pro aplikaci výjimky byl dostatečně a srozumitelně odůvodněn. Pouhé obecné riziko právních konfliktů není bez dalšího důvodem k obehnutí soutěžního postupu (viz bod 127 prvostupňového rozhodnutí).
33. Správní orgány se též věnovaly okamžiku rozhodného stavu (u části důkazů správní orgány dospěly k závěru, že k datu zadání zakázky ještě nebyly aktuální). Předseda žalovaného v bodě 66 napadeného rozhodnutí uvádí, že vysoká pravděpodobnost řízení musí být prokazatelná v době rozhodování o zadání zakázky. Tento výklad sdílí i zdejší soud. Je přitom zcela v souladu se zněním zákona („pokud je vysoce pravděpodobné, že se plnění stane předmětem řízení“).
34. Podle zdejšího soudu tak žalovaný neignoroval existenci žalobcem předložených důkazů, ale vyhodnotil je jako nedostatečně konkretizované, bez přímé souvislosti s reálně hrozícím řízením. Nešlo tedy o odmítnutí důkazů pro jejich formu, ale o jejich věcnou důkazní sílu. To je jistě legitimní postup a odpovídá zásadě volného hodnocení důkazů podle správního řádu.
35. Soud uznává, že žalobce doložil relativně široké spektrum důkazů. Skutkový stav ale není hodnocen na základě kvantity důkazů, nýbrž na základě jejich důkazní síly a vztahu k rozhodnému okamžiku. Samotná skutečnost, že později k řízení došlo, je nerozhodná ve vztahu k tomu, zda byly naplněny podmínky v době zadání zakázky. Pravděpodobnost sporu je nutné hodnotit *ex ante*.

36. Správní orgány ostatně nepopíraly, že v některých věcech bylo nakonec řízení skutečně zahájeno. Nicméně z odůvodnění rozhodnutí je patrné, že správní orgány správně trvaly na aktuálnosti hrozby v rozhodném okamžiku a žalobcem uvedené důkazy hodnotily z hlediska jejich věcné a časové relevance. Pokud žaloba byla podána až měsíce po zadání zakázky na právní služby mimo zadávací řízení, pak nemůže být důkazem prokazujícím stav ke dni zadání.
37. Tvrzení žalobce, že předseda žalovaného vycházel „z ryze subjektivního pocitu“, není podloženo obsahem napadeného rozhodnutí. Naopak, rozhodnutí uvádí konkrétní důvody, proč předložené důkazy nejsou způsobilé prokázat „vysokou pravděpodobnost“. Soud proto nepřisvědčil žalobcovu tvrzení, že by šlo o svévolný či arbitrární závěr.
38. Zdejší soud tak neshledal, že by žalovaný při posuzování naplnění podmínek pro aplikaci výjimky podle § 29 písm. k) ZZVZ jakkoli pochybil.
39. Žalobce brojí také proti způsobu stanovení předpokládané hodnoty veřejné zakázky žalovaným; namítá, že žalovaný nesprávně podřadil všechny právní služby pod pojem „služby pravidelné povahy“, aniž by přihlédl k jejich různorodosti a věcné neslučitelnosti, a tím porušil zásadu hospodárnosti a proporcionality. Žalobce zdůrazňuje, že každá z právních služeb byla poskytována na základě zcela odlišných skutkových okolností, týkala se jiného právního odvětví a směřovala k řešení jiného sporu či situace. Podle žalobce nelze paušálně sčítat hodnoty právních služeb poskytovaných v různých věcech a různými advokáty, neboť tím dochází k umělému navyšování hodnoty zakázky, a tedy k nepřipustnému rozšíření působnosti ZZVZ. Žalobce v této souvislosti argumentuje také příklady z praxe jiných zadavatelů, kteří obdobné služby rovněž zadávali postupem mimo režim zadávacího řízení.
40. Žalovaný naopak uvedl, že se jednalo o právní služby poskytované opakovaně a kontinuálně v rámci delšího časového období a že veškeré tyto služby byly součástí celkového právního servisu, který zadavatel běžně poptával, byť v různých agendách.
41. Podle § 19 odst. 1 ZZVZ se předpokládaná hodnota veřejné zakázky, jejímž předmětem jsou pravidelně pořizované nebo trvající dodávky nebo služby, stanoví jako
- a) skutečná cena uhrazená zadavatelem za dodávky nebo služby stejného druhu během předcházejících 12 měsíců nebo předchozího účetního období, které je delší než 12 měsíců, upravená o změny v množství nebo cenách, které lze očekávat během následujících 12 měsíců, nebo
  - b) součet předpokládaných hodnot jednotlivých dodávek a služeb, které mají být zadavatelem zadány během následujících 12 měsíců nebo v účetním období, které je delší než 12 měsíců, pokud nemá k dispozici údaje podle písmene a).
42. Obdobné námitky žalobce vymezil již ve správním řízení a žalovaný se jimi dostatečně zabýval. Výstižně to potom shrnul ve svém vyjádření k žalobě, kde uvedl: *„Jestliže žalobce tvrdí, že žalovaný neměl sčítat veškeré právní služby za předchozích 12 měsíců do předpokládané hodnoty, neboť tento přístup ignoruje rozmanitost právních služeb, sám tento závěr popírá uzavřenou smlouvou na právní služby. Ta totiž není uzavřena na konkrétní spor se společností Hotel Odra, společností ČEZ či na právní služby ve věci HR. Předmětem smlouvy je poskytování právních služeb v rozsahu vyplývajícím z konkrétních zadávaných úkolů, přičemž službami se dle smlouvy rozumí zejména vypracovávání právních posudků, analýz, stanovisek a smluvních dokumentů, zastupování před soudy či správními orgány a poskytování konzultací, to vše v závislosti na konkrétním zadání obviněného. Pokud tedy žalobce poptával fakticky generální*

právní služby, nemůže být překvapen, že jako služby stejného druhu jsou počítány veškeré právní služby. (...) Při stanovení předpokládané hodnoty za generální právní služby musel počítat s veškerými právními službami, které nebylo možné podřadit pod některou z výjimek podle zákona.“ S právě uvedeným se zdejší soud plně ztotožňuje.

43. Zadavatel má povinnost sčítat obdobné a pravidelně se opakující plnění v rámci určitého období. Není rozhodné, že jednotlivé právní služby byly poskytovány různými advokáty nebo se týkaly různých kauz, pokud je jejich předmětem obecné právní poradenství či zastupování (tedy generální právní služby). Žalovaný správně uzavřel, že všechny relevantní právní služby náležely do jedné účetní kategorie a bylo nutno je pro účely ZZVZ sečíst.
44. Argumentace žalobce, že šlo o služby různorodé, neobstojí. Žalovaný nehodnotil právní otázky samy o sobě, nýbrž povahu plnění, na které byla uzavřena smlouva. Tímto plněním byly obecné právní služby. Samotná odborná odlišnost jednotlivých advokátů nezakládá povinnost zadavatele nesčítat jejich plnění. Opačný výklad by umožnil zadavatelům účelově obcházet pravidla zadávání. Nelze vyloučit, že by tomu mohlo být jinak, byla-li by smlouva uzavřena na specializované právní služby. Taková situace ale v daném případě nenastala. Zákon (ZZVZ) nevyžaduje absolutní uniformitu plnění pro účely sčítání – postačí obdobnost druhu plnění. Žalovaný správně posuzoval věcnou, funkční a časovou souvislost jednotlivých smluv a přihlédl ke skutečnosti, že žalobce opakovaně uzavíral smlouvy s totožnými subjekty, bez přímé vazby na konkrétní spory.
45. K obecným námitkám procesního charakteru, zdejší soud obecně uvádí, že porušení procesních práv žalobce v posuzované věci neshledal. Rovněž tyto námitky byly vzneseny již v průběhu správního řízení a předseda žalovaného se s nimi řádně a dostatečně vypořádal, viz body 34 - 54 napadeného rozhodnutí, na které soud odkazuje.
46. Pokud žalobce namítá, že předběžné šetření trvalo nepřiměřeně dlouho, mohl se proti tomu bránit odpovídajícím prostředkem obrany, nikoli nyní v žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného. Brojí-li žalobce proti vydání příkazu, tak to mohl činit v podaném odporu. V žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného již tato argumentace nemá místo. Nelze souhlasit se žalobcem ani v tom, že by kombinace délky správního řízení a pokuty uložené v symbolické výši způsobovala porušení zásady hospodárnosti řízení.

V. Závěr a náklady řízení

47. Ze shora uvedených důvodů zdejší soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 s. ř. s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 13. 5. 2025

Petr Šebek v. r.
předseda senátu